

Vörös István

A víz kísértetei Nagymarosnál

Győrffy Ákosnak

*A lány az eső szellemét
túldalolta. A folyó a rend
eszméjét. A rend a lányét.
A víz elöntötte a kompikötőt.
A halsütő zárva. A kút
vízben áll. Nem jutunk
vízhez a víztől. A víz*

*a víznek lelke, a víz
a víznek szelleme, a
víz a víztől elválik. Elválás
folyásiránya. A rend a lány
eszméjét túldalolta. Asszony
lett belőle. Túldalolt rend
sodródik a vízben.*

*A víz kísértetei világító
halak. Az étterem elöntött
konyháját világítják
át meg át. Fények a víz
alól. Sötétek a víz alól.
Kísértetjárás. Az egész
elmúlt idő itt sodródik.*

*A múlt fehér lepedőjét
maszkként emeljük az arcunk elé.*

Nem mi nem ő

*Ami jó volt, közepes lett.
A közepes rossz. De a
rossz feljavult, és
néha jónak tűnik,
bár nem az. Nem a
rossz lett jó. A köze-
pes kelt meg,*

*mint a kenyér.
A közepes kelt föl,
mint a forrongó
nép. Kiszorított
mindent a helyéről.
És elpusztította a helyet
is, magát. Nincsen*

*számodra hely. Számon
kívül maradtak
számolják magukat
a jók közé. Közben
a jó nem a mi művünk.
Mű. Nem-mi alkotása.
Nem-mi szerintünk az*

*egész világot megterem-
tette. De az nem ő.*

Nem mi nem minket

*Az egyistenhit nem sokkal
pontosabb fogalom, mint
az egy emberes valóság.
Bár lehet, hogy az igaz is.
Egyetlen valódi ember
jön ki belőlünk. Belőletek,
ember-hasonlatok.*

*Ember-morzsalék! Mi
kell együtt legyen a valódi
emberben? Gondolat.
Szellem. Lélek. Erkölc.*

*Hit. Öröm. Teremtő-
erő. Úristen, talán
még egy ember se*

*jön össze belőletek.
Belőlünk. De én – bár
nem illik – kiviszem
magam, közületek. Ma-
gamból is. A versben
beszéljen tényleg más.
Én. Aki átlát rajtam.*

*Rajtatok. Nem-mi nem
minket teremtett meg valamikor.*

Mérlegek harca

*A lányom kutyát akar.
Már el is nevezte
Dámának. Most egy
nyaláb nejlont hordoz
a lakásban – zöld
kutya. Az egyensúlyt
keresi mindenki,*

*de keresés közben
a másik egyensúlyát
felborítjuk, felborít-
játok. Egymásnak
ütődő mérlegek,
egymást lökődő mérlegek,
Egymással harcoló mérlegek.*

*Kos. Skorpió. Nyilas.
És köztük Halak, Szűz.
A zöld kutya a bőr-
garnitúrán hever.
Valamit most akarok
eldönteni, elöttetek,
ami nem tartozik rátok.*

*Ha tudják, hogy én születek meg,
választott volna-e bárki engem?*

Várj! Hiszen épp

*Ha tudják, hogy én
születek meg, válasz-
tott volna-e bárki engem?
Csak az örökbe fogadott
gyereket lehet kiválasztani,
de őt már más erők
is kiválasztották.*

*Ezt a percet, ha látják
a szülőszobában, a fáradt
orvos, az anyám vagy
a kint cigarettázó apám,
nem kérnek-e inkább
egy lányt? Mindenki
lányt akar. Nem mintha*

*bármilyen rosszat tennék,
csak én vagyok, és
senki se tud róla, milyen
az. Ha megtudják, akarták
volna-e az öröm és
fáradtság, a kíváncsiság
és csalódottság e töprengő*

*keverékét? Várj!
Hiszen épp ezt akarták.*